

Jana
Dvořáková
9.C
ZŠ Jandova

Dělo na rozesmátí mraků

(Dělo na rozhánění mraků)

Pár let zpátky, žil v Uhříněvsi velmi milý a vtipný pan Mečislav Veselý. Všichni říkali, že to byl ten nejhodnější obyvatel celého městečka. Vždy všechny dokázal rozesmát a mezi lidmi se šušalo, že by dokázal rozradostnit i tu šíleně smutnou princeznu. Každý ho měl rád, teda skoro každý, ale o tom si povíme až později. Pan Veselý bydlel ve starém domě, který stál hned vedle jeho cibulového políčka na kraji Uhříněvsi. Domek ani pole to nebylo nějaké veliké, ale Mečislavovi to bohatě stačilo. Víte, cibule potřebuje hodně sluníčka a to bylo přesně to, čeho měl, na rozdíl od jeho obchodního soupeře Ignáce Naštvaného, víc. Ignác nedokázal Mečislava vystát a nejen proto, že měl větší úrodu a jeho cibule se mnohem lépe prodávala, ale především kvůli té nesnesitelné přívětivosti, se kterou se všemi zacházel.

Další den v Uhříněvsi s sebou přinesl spoustu mraků, které vypadaly, že se za chvíli rozplácou. Víte, mraky jsou křehké a citlivé, což většina dospělých nechápe, samozřejmě až na pana Veselého. Mečislav, jako vždy, vstal velmi brzy, takže se rovnou začal připravovat. Bylo mu jasné, že takový slejvák by mohl poničit celou jeho úrodu. Přivezl tedy z kůlny dělo a na kus papíru začal psát jeden z jeho nejlepších vtipů. Papír párkrát přeložil, vložil do děla a jen co se mraky zastavily nad polem, vystřelil. Chvilí se nic nedělo a pak se z nebe ozval slabý smích a mráčky spokojeně pluly dál.

„Tak to bylo těsné,“ oddechl si pan Veselý a vrátil se do domku na čaj, který snad ještě nevychladnul. To co ale netušil, byl fakt, že za plotem celou dobu stál pan Naštvaný a tajně sledoval co se na Mečislavově zahradě děje.

„A mám tě ty podfukáři. Uvidíme, jak se ti bude pěstovat, až přijdeš o tenhle kouzelný vynález,“ zašeptal si pod vousy Ignác a svižným krokem se vrátil domů, aby měl čas promyslet svůj plán.

Ještě téhož večera se vrátil k domu pana Veselého a dělo pomalu, nenápadně a hlavně potichu dovezl k sobě na stavení. Dalšího rána se rozhodl kouzelný vynález vyzkoušet a tak do něj naházal staré cibule a vystřelil. Nejdřív se nic nedělo, jenže pak se zpusťla obrovská průtrž mračen a vody rychle přibývalo.

„Pro pána Jána, co se to děje?! Co mám dělat?!“ začal panikařit Ignác a protože nevěděl, co má dělat, rozhodl se, že musí, i přes veškerou jeho nechuť, dojít pro Mečislava.

Jak běžel, všimnul si, že z cest se stávají potoky a Říčanský potok se mění v říčku.

„Musíš mi pomoci!“ zakřičel zoufale, jakmile zahlédl pana Veselého.

Ten na nic nečekal, popadnul tužku a papír a společně utíkali zase zpět.

V tu chvíli už cesty vypadaly jako říčky a dříve nevinná Říčanka připomínala spíše divokou řeku. Jen co doběhli k dělu, Mečislav začal rychle psát co nejvtipnější vtip, který znal. Vložit, připravit, pal! Nic se nestalo, velké kapky padaly dál a dál.

„Co budeme dělat?“ zeptal se bezradně Ignác.

„No, co by? Vystřelím se za mráčky a povím jim ten vtip sám,“ maličko se usmál pan Veselý a hned na to se začal soukat do děla.

„To myslíte vážně?!“ vyjekl pan Naštvaný.

„Samozřejmě, víte, jaká to bude zábava?“ rozesmál se Mečislav a pokračoval: „a Ignáci.“

„Ano?“

„Radujte se trochu, ta zlost vám nesluší,“ naposledy se na něj usmál a už letěl do nebe za mráčky.

Ještě než zmizel mezi mraky, bylo slyšet, jak nahlas se směje. Chvíli se nic nedělo a najednou přestalo pršet. Všechny mraky se roztáhly a konečně vykouklo sluníčko. Pan Naštvaný se usmál a ten úsměv mu už nikdy nezmizel.

5b.